

Биљана Петровић

Библиотека града Београда, Република Србија

Нада Караић

Земунска гимназија, Београд, Република Србија

УДК: 027.52:027.8(497.11)

DOI: 10.7251/BSCSR1908305P

НАСТАВА У БИБЛИОТЕЦИ – БИБЛИОТЕКА У НАСТАВИ

САРАДЊА БИБЛИОТЕКАРА ДЕЧЈЕГ ОДЕЉЕЊА БИБЛИОТЕКЕ ГРАДА БЕОГРАДА И ПРОФЕСОРА СРПСКОГ ЈЕЗИКА И КЊИЖЕВНОСТИ ЗЕМУНСКЕ ГИМНАЗИЈЕ У РЕАЛИЗАЦИЈИ НАСТАВЕ КЊИЖЕВНОСТИ И ЈЕЗИКА

Сажетак: Најчешће искуство из праксе библиотекара је да интересовање за читање у тинејџерском узрасту опада, а да је младе посебно тешко мотивисати да читају школску лектуру предвиђену часовима матерњег језика. Ученици наводе обимност и сложеност градива, као и недовољну припремљеност и мотивисаност при савладавању појединих наставних јединица, али са друге стране сматрају да тако захтевна дела ипак треба обрађивати зато што се на тај начин развијају способности и вештине, проширују се схватања и оплемњује личност ученика. Због тога улога библиотеке и библиотекара постаје још сложенија, они постају сарадници у настави, помажући како ученицима, тако и наставницима стварајући ново окружење за стицање знања. Простор библиотеке постаје подстицајно место које својим амбијентом и разноврсним могућностима које пружа, другачијом атмосфером за рад привлачи и постаје предност у односу на уобичајени начин рада.

Циљ рада је да наведе примере добре праксе и покаже на који начин у сарадњи библиотекара и гимназијског професора поједине наставне јединице из књижевности и језика могу да се обраде на корелативан, интегративан, интерактиван и стваралачки начин. Уобичајени наставни процес подразумева строго одвојене предмете у оквиру којих се градиво проучава углавном без повезивања са другим дисциплинама. Насупрот томе, интердисциплинарни приступ, кореалација наставног градива, коришћењем интегративног метода функционално повезује знања чинећи их примењивијим у свакодневном животу.

На практичним примерима показује се улога Библиотеке града Београда и библиотекара који пружа подршку целокупном васпитно-образовном процесу. У раду се наводе разлози за одабир појединих тема. Објашњава се

зашто су као тема радионица изабрани књижевни правци симболизам и надреализам; језички идиоми – жаргон, дијалекат и фразеологизми, и стилскоуметнички поступак пародирања. Разматрају се различити приступи темама, њихово извођење у оквиру радионица, као и улоге професора и библиотекара у тимском раду. Сви елементи се представљају с обзиром на крајњи циљ, а то је пружање ученицима што разноврснијег и обухватнијег знања, које би им омогућило потпуније познавање теме о којој је реч, учинило им наставу књижевности занимљивијом излагањем изван оквира на које су навикли, и заинтересовало их за даље читање и истраживање. Посебна пажња посвећује се ученичким интересовањима и креативној, активној и интерактивној настави. Путем употребе информационих технологија (презентација, коришћење видео, аудио и филмских материјала), ученици се упознају са темама које или претходе обради или следе обраду одређених наставних јединица, тј. усклађене су са наставним програмом и процесом. Поред тога што добијају шире знање, јер се знања из књижевности повезују са одговарајућим примерима из ликовне, музичке и филмске уметности, али и са широким пољем културе, значајно је ученичко учествовање и примена стечених знања на лицу места. Тако они одмах могу да испробају различите ликовне и технике писања и да створе сопствена дела (заједнички колаж, декалкоманија, аутоматски текст), као и да учествују у посебно приређеним играма (смишљање сопствених симбола, превођење текстова из књижевног језика у жаргон, ликовно представљање идиома, пародирање).

Кључна реч овог приступа је повезивање – повезивање институција, школе и јавне библиотеке, као и могућност повезивања унутар школе укључивањем школске библиотеке у наставу. У оквиру наставног процеса, повезују се информативни, практични и интерактивни приступ. Повезивање различитих садржаја омогућује интердисциплинарни приступ са циљем целовитијег погледа на свет и разумевања стварности и уметности.

Кључне речи: корелација, библиотека, настава, интегративни метод.

Увод

„Библиотеке које су претежно набављале и издавале књижну грађу, постепено су прерастале у културно-стручне и културно-научне центре са разноврснијим и сложенијим функцијама. Ово доводи до унапређења рада јавних библиотека, њихове модернизације и ширења интересовања за просветни, културни и научни рад.” (Илић 2007: 55)

Опште је место да тинејџери не воле да читају лектуру, да не воле да читају ништа што им је задато, али посебно доживе као тешко савладиво градиво онда када пређу из основне у

средњу школу у којој се, по правилу, књижевност изучава књижевноисторијски, почевши од *Епа о Гилгамешу*, *Библије* и *Антигоне*. Такав хронолошки приступ књижевности изазива и тешкоће у разумевању сложених дела античке књижевности. ¹ Из искуства бисмо рекли да се чини да се ни данс нису много изменили подаци анкете коју је спровео др Павле Илић са сарадницима: „Не треба при том заборавити чињеницу да ученици радије читају лектуру ван програма него програмску: у нашој анкети таквих је 85, 09%.” (Илић 2007: 81)

Одабир

Да би се књижевност боље разумела у методици наставе одавно се помиње интегративни приступ, који би повезивао теме различитих предмета и на тај начин пружио ученицима свеобухватније разумевање градива. Ипак, у самом процесу наставе, чини се да је такав приступ тешко спровести, због обима наставних програма различитих предмета и тешкоће њиховог уклапања. Библиотека, у овом случају јавна, а свакако је погодан простор и школска библиотека, изгледа као идеално место за одржавање часова који би продубили одређене теме заједничким учешћем библиотекара и професора матерњег језика. Оно што се чини да је ученицима најтеже, а за разумевање појединачних дела веома важно, јесте познавање књижевних праваца. Да би се одлике једног књижевног правца боље разумеле, ученицима се пружа шири

---

¹ „Наставним програмом је предвиђен велики број обимних и „тешких” књижевних дела за обраду (50,00%). Ученици се не мотивишу довољно за читање и тумачење књижевних дела (27,12%)” (Илић 2007: 49); Ученици зато изјављују: „Треба мотивисати ученике за читање књига. Свакако је боље да прочитам неку књигу, него да то време утрошим пред ТВ екраном, јер читајући ја замишљам ликове и околности, а на ТВ је то унапред одређено (Ј.К.) ,Немамо ми времена да читамо лектуре! Књига је много, а времена је мало. Преоптерећени смо градивом из свих предмета, укључујући и српски језик и књижевност. Ово је критика упућена целокупном школству. (А.К.)’ ” (Илић 2007: 50)

оквир, који подразумева одлике уметничког праваца у музици, ликовним уметностима и на филму. Одлике правца посматрају се не само у изолованом периоду, већ се сагледавају дијахронијски, све до савременог тренутка. Да би се то реализовало, у договору са професором, који методички усмерава истраживање и планира време одржавања радионице у складу са наставним планом, библиотекар истражује додатни материјал важан за разумевање уметничког правца.

Зашто смо изабрали симболизам и надреализам?

Симболизам и надреализам као правци у уметности обрађују се у трећој години средње школе, а ми смо желели да их ставимо у шири контекст који је ученицима можда ближи. Полазећи од конвенционалних симбола ученицима је омогућено лакше разумевање симбола и симболичког мишљења, присутног у свакодневном животу и у култури уопште. Надреализам, с друге стране, као авангардни правац омогућава испробавање различитих стваралачких техника које ученицима могу бити интересантне и блиске, за разлику од неких надреалистичких текстова.

Зашто жаргон и пародија?

Радионице везане за жаргон и пародију корелирају са програмом прве и друге године средње школе, али се могу радити и у трећој и у четвртој години. Пошли смо од тога да би ученицима ове теме у први мах могле бити интересантне, забавне и блиске. С друге стране, поступак контрастирања омогућава боље разумевање употребе стандардног језика у књижевним делима, односно разумевање стилских одлика пародираних дела.

Фразеологизми као тема пружају игровне садржаје који подстичу креативно мишљење.

Приступ и реализација

Потреба квалитетног, континуираног савременог образовања одређује се као лични и друштвени интерес. „Стога су разумљиви напори и настојања јавних библиотека

да унапреде и обогате своју педагошку функцију уважавајући принципе активности ученика и учења у новом окружењу.” (Илић 2007:55)

Јавна библиотека се показује као место које својим особеностима (амбијент, начин седења који одступа од формалног и школског) уводи ученике у атмосферу учења другачијег од класичног школског часа. За само извођење користе се различити извори: књиге и интернет; а као материјал у презентацији музика и видео клипови и фотографије и слике. Поред тога, за сваку презентацију припрема се одговарајући материјал у виду исечака из штампе, мастила, папира, фломастера и другог прибора за извођење практичног рада.

Радионица о симболизму непосредно је претходила проучавању симболистичких песника у редовној настави. Приступ у реализацији радионице је синхронијски, дијахронијски, интегративан и корелативан. Зато је на почетку симбол смештен у поље културе и повезан са језиком као симболичким системом. Тако се симбол повезује са културном условљеношћу, супротан сигнаlima и симптомима. Ученицима је конкретним примерима указано на ове разлике. Након тога је симбол представљен као конвенционални знак са јасно утврђеним значењем у оквиру заједнице (од математичких и хемијских симбола до гестова и дресова). На примеру текста који описује ситуацију из свакодневног живота ученици су уочавали ове конвенционалне симболе и тумачили њихово значење, тиме потврдивши раније изнету тезу. Симбол као идеја у чулној форми, као конкретан знак за апстрактан појам промишљан је кроз интерактивну игру током које ученици осмишљавају симболичка значења конкретних појмова (огледало, месец и око...), а за поједине апстрактне појмове (нада страх, понос...) проналазе одговарајући симбол. Овом двосмерном активношћу дошли смо до разноврсних одговора и тиме се приближили значењу симбола у уметности. Ученицима је

такође омогућено да претражују речнике симбола, које им пружа фонд библиотеке и тако се упознају са многобројним значењима симбола који су саставни део различитих култура.

Упознали смо ученике са симболизмом у различитим уметностима 19. века, посебно се задржавши на анализи симбола у ликовној уметности због њихове очигледности (Фернанд Кнопф, Одил Редон, Едвард Мунк). На овако конкретан начин, ученици се упознају са значењем уметничких симбола, за које обавезно кажу да им је тешко да их разумеју. На крају смо се приближили симболизму у поезији 19. века, анализом песме „Самогласници” Артура Рембоа. Пошто смо желели да повежемо симболизам са савременом културом и уметношћу, радионицу смо завршили инсертима из одбараних филмова („Ко то тамо пева” Слободана Шијана, „Дом за вешање” Емира Кустурице). Овим се потврђује свеprisутност симболизма као поступка у уметности. На тај начин је оно што је ученицима већ било познато сагледано из новог угла и повезано са много ширим пољем живота и стваралаштва.

Радионица о надреализму изведена је након обраде авангардних праваца (футуризам, експресионизам, надреализам), у оквиру којих је надреализам представљен одломком из *Манифеста надреализма* Андре Бретона и песмом „Хана” Оскара Давича.

Сматрали смо да је надреализам као правац значајно иновирао метафоричност и сликовност уметничког израза, не само у књижевности, него и у сликарству и на филму, као и у другим уметностима. Зато је радионица изведена као подсећање, али и проширивање знања о надреализму као уметничком правцу током кога су брисане границе како међу појединим уметностима, тако и између уметничког стварања и живота уметника. Надреализам се доводи у везу са друштвеним околностима након Првог светског рата, са уметничким подстицајима из дадаизма и научним подстицајима из психоанализе. Надреалистички начин

мишљења ученицима смо приближили примерима аутоматског писања и надреалистичких поетских цитата који трагају за новом стварношћу ирационалног, апсурдног, сновног, подсвесног. Ови принципи су затим илустровани репрезентативним примерима надреалистичког сликарства (Салвадор Дали и Рене Магрит), као очигледним подстицајима за разговор са ученицима. Присуство надреализма затим смо уочавали и у позоришној уметности (Антоан Арто) и на филму уз одговарајуће примере (од „Андалузиског пса” Луиса Буњуела до филмских остварења Дејвида Линча), не би ли се тако надреалистички уметнички поступци сагледали у различитим уметностима и у различитим епохама.

У жељи да се ученици упознају са властитим културним наслеђем, осветлили смо деловање београдских надреалиста (Милан Дединац, Александара Вучо, Душан Матић, Оскар Давичо) као репрезентативног примера надреализма у српској уметности, посебно истичући његову бунтовничку и превратничку природу.

Како би ученицима учинили ову тему занимљивијом, подстакли смо их да се изразе онако како су то својевремено чинили надреалисти. Омогућено им је да користећи припремљени материјал испробају експерименталне технике, као што су декалкоманија, колаж од слова и новинских исечака, аутоматско писање и игре речима. Све ове активности су изведене као групни рад ученика, који подстиче њихову креативност, маштовитост и асоцијативно мишљење.

Посебан део радионице посветили смо надреализму пре и после надреализма, који показује утицаје надреалистичког поступка и мишљења на уметност у 20. веку (поезија Васка Попе, Миодрага Павловића, књижевност за децу Душка Радовића), али је препознатљив и у примерима народне књижевности (загонетке и њихово асоцијативно и сликовно мишљење), књижевност романтизма (Јован Јовановић Змај, Лаза Костић, тема сна у њиховој поезији и ирационално),

реализам (опис сна у приповеци „Ветар” Лазе Лазаревића). На тај начин, надреализам се као правац показује као (све)присутан и утицајан уметнички поступак, готово као типолошки појам, попут реализма и романтизма.

Оно што су изучавали у школи, ученици сада могу да сагледавају на један другачији начин. „Корелација упућује на зајамну повезаност, саоднос сродних и различитих садржаја, тј. њихових елемената. Она се темељи у методичкој теорији и пракси на паралелизму и функционалном повезивању појединих научних и уметничких садржаја двеју или више дисциплина, те обликовању јединственог, целовитог погледа на свет.” (Илић 2007: 77)

Радионица о жаргону. Ученици се са жаргоном упознају као са видом социјалног раслојавања језика у оквиру наставе језика, а и у роману Драгослава Михајловића *Кад су цветале тикве* у првој години средње школе.

Жаргон је ученицима блиска тема, али о њему не размишљају као о предмету проучавања у оквиру лингвистике. Зато их на почетку упознајемо са речницима жаргона Драгослава Андрића (*Речник жаргона*) и Боривоја Герзића (*Речник српског жаргона*), наших познатих сакупљача жаргонских речи. Показало се да су ученици веома заинтересовани за проучавање њихове садржине и током радионице могу слободно да их разгледају. Због тога смо их упознали са постојањем сличних речника, попут *Речника сарајевског жаргона* Нарциса Сарачевића. Разговор се увек започиње оним што они већ знају, тј. тиме како би дефинисали жаргон и шта о таквој врсти језика и говора мисле, за које друштвене групе га везују. Онда се радионица креће ка упознавању одлика жаргона, с тиме како и где настаје, ко га највише користи, и са начинима грађења жаргонских речи и израза. Важан део радионице је практично доказивање живости и променљивости жаргона на тај начин што се за ученике припрема један одломак из књиге Моме Капора *Белешке једне Ане*, али тако што га пребацујемо у књижевни

језик. Ученици (индивидуални или групни рад) такав одломак, „преводе” на свој омладински жаргон, који се затим чита, а у чему они посебно уживају, а затим се чита и оригиналан одломак Моме Капора као пример београдског жаргона седамдесетих година 20. века. Радионице подстичу изражајне способности ученика и показују како се жаргон као социолект диференцира у односу на узраст и пол. Такође, ова радионица омогућава уочавање места које жаргон има у књижевности. Као једну врсту жаргона помињемо и вулгаризме, освешћујући њихову употребу у језику и тиме утичемо на развијање језичке културе ученика.

Ова радионица може, али и не мора да обухвата дијалекат. Дијалекти се обрађују давањем основних одлика које их разликују од књижевног језика, као и илустровањем аудио-визуелним примерима различитих дијалекта из екранизованих књижевних дела (*Зона Замафирова, Коштана, Петријин венац, Поп Ђура и поп Спира...*).

Радионица фразеологизама може се успешно извести са ученицима средње школе, али и са ученицима старијих разреда основне школе. Осмишљена је као разговор о томе шта су фразеологизми или идиоми и подсећање на идиоме које ученици већ знају, али и сазнавање нових идиома. Као што увек желимо да дамо шири контекст неке књижевне или језичке појаве, тако и овде на забаван начин представљамо идиоме из различитих језика чије значење ученици покушавају да погоде, укључујући машту и асоцијативно мишљење. Након тога им се саопштава шта поједини идиоми у неком језику заиста значи, а онда они тражи одговарајући идиом у српском језику. На тај начин, ученици на конкретан начин не само што се упознају са идиомима других језика, већ уочавају колико се начин асоцијативног мишљења разликује од језика до језика, од народа до народа. Као интерактивна креативно-едукативна игра, која подразумева размрдавање и тела и можданих вијуга, ученицима се задаје игра коју смо назвали „Нацртај и објасни идиом”. Сама природа идиома

који су сликовити, метафорични погодна је за овакав приступ. Један ученик из групе извлачи папирић на коме је написан фразеологизам који смо унапред припремили и покушава да га ликовно представи цртајући на папиру или табли, остали за кратко време (може на пример бити једна минут) треба на основу цртежа да погоде о ком фразеологизму је реч. Када се фразеологизам погоди, разговарамо о томе шта он значи. У овој игри, која је ученицима веома забавна и која их опушта, сви учествују и свако добија прилику да буде и „цртач” и „погађач” и да објасни значење идиома својим речима.

Радионица о пародији може се радити са ученицима прве године када се они с пародијом сусрећу обрађујући Сервантесов роман *Дон Кихот*, као пародију витешког романа, мада је могуће радити је и са ученицима стријих разреда.

„Нова концепција наставног процеса (интеракцијско и тематско повезивање наставних садржаја) поставља нову улогу и пред наставника. Он мора бити креативан, иноватор, треба добро да познаје, не само свој предмет, већ и да поседује знање из различитих сродних наука и уметности.” (Илић 2007:75) Ученицима су различити примери пародије већином познати из популарне културе. Радионицом желимо да представимо пародију као својеврсни критички однос према традицији од античког периода до савременог тренутка. Зато ученике упознајемо са тиме шта су и зашто пародирали антички писци, ренесансни аутори и уметници у каснијим периодима. Циљ радионице је упознати ученике са појмом пародије и сродним појмовима, са књижевним делима у којима је могуће пронаћи конкретне пародијске елементе, као и са пародијом у другим уметностима, и оспособити их да се самостално користе пародијским средствима. Отварају се проблемска питања: шта је смешно? Чему служи смех, подсмехање, ругање? Да ли уочавамо разлику између шале, имитације, подсмеха, критике и увреде? По чему се ови појмови разликују, а шта их повезује? Уочавају се различити

степени критичког односа у оквиру изазивања смеха. Такође постављамо питања за дискусију: шта се може и не може, шта се сме и не сме пародирати и зашто? Показујемо примере пародије различитих музичких и филмских жанрова и разговарамо о томе зашто се баш они пародирају. У ликовној уметности обраћамо пажњу на карикатуру.

Групни рад подразумева писање пародије, читање и анализу радова. Пародије се пишу на одабране текстове које су ученици обрађивали у настави (нпр. епска народна поезија, библијски текстови, петраркистичка поезија, средњовековна књижевност). Ученици који имају склоности ка глуми могу да изведу имитацију по сопственом избору или да одаберу личност која може бити предмет и карикатуре и имитације.

Примери пародије у различитим уметностима које користимо су: пародија балета „Лабудово језеро”, Рамбо Амадеус „Галеб” – пародија далматинске поп музике, Срђан Драгојевић, филм „Ми нисмо анђели” – пародија турбо фолк музике, карикатура у сликарству, Мона Лиза с брковима Марсела Дишана у авангардној уметности, у филму илуструјемо примерима пародије хорор филмова и других филмских жанрова.

Примери из књижевности – Аристофанове пародије, Јован Стерија Поповић *Роман без романа*, *Покондирена тиква* – лик Ружића, Јован Јовановић Змај – пародија химне „Јутутунска јухахаха”, Станислав Винавер *Пантологија новије српске пеленгирике*, пародија српског песништва, Борислав Пекић *Време чуда*, пародија библијског стила. Током реализације водимо рачуна да одабрани примери пародија имају везе с оним што ученици познају како би боље могли да уоче пародијски поступак. С друге стране, поступак пародирања им омогућава да утврде и боље увиде стилска обележја дела која су већ радили, а која су предмет пародије.

Закључак

Показује се да библиотека у настави има важно место и да сарадња професора и библиотекара може значајно да унапреди наставни процес. „У том смислу посебно се издвајају задаци библиотеке да информише, образује, васпитава и забави кориснике путем разноврсних информација и извора знања на различитим медијима, али и да организује за њих такве активности кроз које ће они постепено упознати могућности у учењу и провођењу слободног времена у и са библиотеком.” (Илић 2007: 55)

Тимски рад подразумевао је повезивање различитих искустава. Професорски рад у настави пружио је сазнања о могућностима, знањима и интересовањима ученика и проблемима приликом савладавања одређених наставних јединица. Рад библиотекара у Дечјем одељењу Библиотеке града Београда пружио је корисна искуства у анимацији деце и младих у креативним и едукативним радионицама. Истраживачки поступак подразумева обострано учешће и договарање у вези са обрадом појединих тема. Посебно значајан део у раду су разговори након одржаних радионица који су посвећени самоевалуацији, корекцијама и унапређењу рада. Они се одвијају како између професора и библиотекара, тако и између професора и ученика који су присуствовали радионицама.

За овакав тип сарадње неопходна је обострана радозналост, ентузијазам и библиотекара и професора и заједничка укљученост у истраживање како методичких поступака, тако и библиотечких и мултимедијалних материјала како би се ученицима приближиле потенцијално тешке наставне јединице и како би се подстакли да и сами истражују. Верујемо да на овај начин, који подразумева сва три педагошка принципа: „покажи”, „објасни” и „укључи”, спајамо традиционалан и модеран начин едукације како би ученици боље разумели и научили да уживају у ономе што су тековине културе које и библиотека и школа желе да негују.

Сматрамо да се на овај начин обогађује личност ученика, да им се отварају видици, и да се подстичу њихово критичко мишљење и креативност.

Литература

1. Вучковић, Жељко и Тодоров, Нада (2010). *Култура читања у времену интернета*. Инђија: Народна библиотека „Ђорђе Натошевић”.
2. Илић, Павле, Гајић, Оливера, Маљковић Миланка (2007). *Криза читања: комплексан педагошки, културолошки и општедруштвени проблем*. Нови Сад: Градска библиотека.
3. Илић, Павле, Гајић, Оливера, Маљковић, Миланка, Кошничар, Софија (2013). *Читањем ка стварњу - стварем ка читању*. Нови Сад: Градска библиотека: Прометеј.
4. Маринковић, Симеон (2000). *Методика креативне наставе српског језика и књижевности*. Београд: Креативни центар.
5. Нађ Олајош, Александар. Школска библиотека као модел образовно-васпитног рада, *Библиотекар* 1–2 (2011), 81–94.
6. Петровић, Биљана. Библиотека по мери детета, *Јавне библиотеке* 5–6(2007), 153–174.
7. *Тинејџери – захтевни корисници и библиотеке за нове генерације: зборник радова са међународног стручног скупа одржаног у Лазаревицу, 15–16. септембра 2015*. Приредила Милица Матијевић. Лазаревац: Библиотека „Димитрије Туцовић”.

TEACHING IN THE LIBRARY - COOPERATION BETWEEN LIBRARIANS OF CHILDREN'S DEPARTMENT OF THE BELGRADE CITY LIBRARY AND PROFESSORS OF THE SERBIAN LANGUAGE AND LITERATURE OF ZEMUN HIGH SCHOOL IN THE REALIZATION OF LITERATURE AND LANGUAGE TEACHING

Abstract: The most common librarian practical experience is that interest in reading in teenage age decreases, and that is very difficult to motivate teenagers to read the books from reading list in the Serbian language lessons. Students state the complexity of the literature, as well as the insufficient readiness and motivation to master certain teaching units, but on the other hand they consider that such demanding work should be processed, because in this way skills and abilities are developed and the personality of the students enriched. As a result, the role of library and librarians becomes even more complex, they become teaching associates, helping students and teachers to create a new environments

for acquiring knowledge. The space of the library becomes an incentive place that attracts with its ambience and various possibilities that provides, a different atmosphere for work which becomes an advantage over the usual way of work. The aim of the paper is to list examples of good practice and show how in the collaboration of a librarian and a secondary school teacher, individual literature and language topics can be processed in a correlative, integrative, interactive and creative way. The usual teaching process involves strictly separate subjects in which the material is studied mainly without interaction with other disciplines. On the contrary, an interdisciplinary approach, a correlation of school subject and integrative method functionally links knowledge making them more applicable in everyday life.

Practical examples show the role of the Library of the City of Belgrade and the librarian who provides support to the entire educational process. The paper presents the reasons for selecting specific topics. It is explained why symbolism and surrealism are chosen as the topic of workshops; as well as jargon, dialect and phraseology, and artistic style of parody. Different approaches to these topics, their performance in workshops, and the role of teacher and librarian in team work are considered. All elements are presented with regard to the ultimate goal, which is to provide students with as diverse and comprehensive knowledge as possible, which would enable them to have a more complete knowledge, making learning process about literature more interesting and making students more interested in further reading and research. Special attention is paid to students' interests and creative, active and interactive teaching. Through the use of information technologies (presentation, audio and video materials), students are introduced to topics that either precede processing or follow the processing of certain teaching units, i.e. they are aligned with the program and process. In addition to gaining wider knowledge, because knowledge in literature is associated with the appropriate examples of fine arts, music and film arts, but also with a wide field of culture, it is important that students participate and apply the acquired knowledge on the spot. They can immediately try different art and writing techniques and create their own works (common collage, decalomania, automatic writing), and to participate in specially organized games (making their own symbols, translating texts from literary language into jargon, visual representation of idioms, parody).

The key word for this approach is linking – connecting institutions – school and public library, as well as the ability to connect within the school by including a school library in the classroom. Within the teaching process, an informative, practical and interactive approach is combined. Linking different content provides an interdisciplinary approach with the goal of a more holistic view of the world and the understanding of reality and art.

Keywords: correlation, library, teaching, integrative method.
